

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **G. O. B.**, zastoupený JUDr. Radanou Schreiberovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 A 6/2012 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Radaně Schreiberové, **se přiznává** odměna v částce 5.760 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 A 6/2012 – 20, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie ze dne 15. 12. 2011, č. j. KRPA-84055/ČJ-2011-000022 (krajské ředitelství) o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Na základě tohoto rozhodnutí byl stěžovatel umístěn v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezová a byla mu stanovena doba zajištění v délce 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že krajské ředitelství nepochybilo, pokud nezjišťovalo rodinné a soukromé vazby stěžovatele na území České republiky a nevzalo v úvahu, že údajně pět let žije s občankou České republiky, neboť o žádném vztahu s ní se stěžovatel během celého řízení o vyhoštění nezmínil. Naopak jakýkoli vztah s občanem České republiky popíral. Jedná se tedy o nové

tvrzení, navíc v rozporu s jeho výpověďmi v protokolu ze dne 25. 6. 2011 a ze dne 15. 12. 2011. Tvrzení o soužití rodinným životem s občankou České republiky po dobu téměř 5 let označil městský soud za nevěrohodné mimo jiné s odkazem na obsah úředního záznamu Policie ČR ze dne 14. 12. 2011, kdy byl stěžovatel zadržen v silně podnapilém stavu na ubytovně při výtržnosti, které se dopustil. Předcházející jednání stěžovatele podle městského soudu, tedy jeho skrývání se před realizací správního vyhoštění, neskýtá záruku pro aplikaci zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení žádnou adresu svého pobytu na území České republiky a vzhledem k tomu, že po vydání rozhodnutí ze dne 1. 9. 2011, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky na dobu tří měsíců, se tomuto rozhodnutí nepodřídil, nadále se zdržoval bez právního důvodu na území České republiky, s orgány Policie ČR nespolupracoval, takže je odůvodněná obava, že tak bude činit i v budoucnosti. Proto krajské ředitelství nepochybilo, pokud rozhodlo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Dostatečně přitom zvážilo i důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců a jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a, b), d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že městský soud měl napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení, protože zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu a navíc nebyla dodržena pravidla a zásady správního řízení při jeho vydávání. Stěžovatel měl být podle správního spisu ještě v ranních hodinách dne 14. 12. 2011 „silně podnapilý" a neschopný komunikace a podle odhadu lékaře by mohl být schopen dalších úkonů až po 14. hodině. Podle úředních záznamů však byl omezen na svobodě 14. 12. 2011 již v 11 h, aniž by byl jakkoli zdokumentován jeho zdravotní stav s ohledem na policií uváděný úder do hlavy, kvůli kterému stěžovatele podle úředního záznamu odvezli do nemocnice. Obsah správního rozhodnutí podle stěžovatele nepopisuje skutkový děj tak, jak je zaznamenán ve správním spise. Ze správního spisu vyplývá, že nebyl chráněn jeho oprávněný zájem jako účastníka řízení spočívající v tom, aby se při prováděných úkonech nacházel v takovém zdravotním stavu, který by mu umožnil vnímat, co se děje, a účinně hájit svá práva. Lze dovodit, že při poučeních, při předání rozhodnutí o zajištění a při následném výslechu stěžovatele nebyla přítomna tlumočnice, která se patrně dostavila později. Podle vyčíslení odměny tlumočnice byla tato přítomna dne 15. 12. 2011 při prováděných úkonech v době od 16 do 19 h. K vydání a předání napadeného rozhodnutí o zajištění došlo ve 14 h, výslech stěžovatele probíhal dle protokolu od 14.15 do 14.45, tedy zjevně bez skutečné přítomnosti tlumočnice. Tímto bylo porušeno zákonem přiznané právo stěžovatele na přítomnost tlumočníka a tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dále stěžovatel namítal, že v napadeném rozhodnutí uváděná skutková podstata, nemá oporu ve spise. Stěžejním tvrzením krajského ředitelství, které má odůvodňovat zajištění stěžovatele, je obava, že by se skrýval. Tato domněnka není ničím podložená a v podstatě ani řádně logicky odůvodněná. Ze správního spisu vyplývá, že s předchozím rozhodnutím ze dne 1. 9. 2011 byl stěžovatel seznámen dne 11. 9. 2011, což je doloženo jeho podpisem. Musel se tedy fyzicky dostavit. V rozporu s tvrzením krajského ředitelství stěžovatel s policií spolupracoval. Při zadržení v prosinci 2011 bydlel stěžovatel na ubytovně v Letňanech, což si policie ověřila, takže měl adresu, kterou mohl poskytnout pro účely doručování. Krajské

ředitelství pak nesprávně posoudilo i možnost aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Neexistují-li skutečnosti odůvodňující obavu, že se bude stěžovatel skrývat, pak bylo krajské ředitelství povinno zvážit použití tohoto ustanovení. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 9 As 130/2011 – 78. Dále poukazuje na skutečnost, že porušil „pouze" správní rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 9. 2011, když k datu 7. 10. 2011 nevycestoval. Od tohoto data pouze dva měsíce neoprávněně pobýval na území České republiky. Není tedy podloženo ani tvrzení krajského ředitelství, že by stěžovatel opakovaně porušoval právní přepisy. Stěžovatel rovněž namítal nesprávně posouzení otázky zásahu do soukromého života. Závěr městského soudu, že teprve v žalobě stěžovatel poukázal na svůj vztah s občankou České republiky, neodpovídá obsahu správního spisu. Stěžovatel netvrdí, že by byl ženatý, proto nemohl uvést svůj vztah s občankou České republiky, neboť otázky krajského ředitelství se týkaly rodinných a příbuzenských vazeb, nikoliv toho, zda měl k někomu vztah. Pouze byla položena otázka, zda má být někdo o zajištění stěžovatele informován. Zde pak závisí na subjektivním dojmu stěžovatele, zda vnímal své zajištění tak, že by nechtěl někomu dalšímu způsobit případné problémy uvedením jeho jména. V tomto směru tedy nebyl zjištěn úplně skutkový stav a následně došlo soudem k nesprávnému právnímu posouzení. Současně s podanou kasační stížností stěžovatel navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nepřiznání odkladného účinku by pro něho mohlo mít vážné následky, zatímco přiznání odkladného účinku není v jeho případě v rozporu s veřejným zájmem a nemůže poškodit či zasáhnout do práv jiného subjektu. Z výše uvedených důvodů pak stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu bylo stěžovateli rozhodnutím krajského ředitelství ze dne 1. 9. 2011 uloženo správní vyhoštění na dobu tří měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 9. 2011. V určené době stěžovatel nevycestoval a byl zařazen na seznam nežádoucích osob. Dne 14. 12. 2011 provedla policie ČR zásah v ubytovně, kde stěžovatel v podnapilosti vyvolal incident. Z důvodu vysoké opilosti byl odvezen na protialkoholní záchytnou stanici. Dne 15. 2. 2011 bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o zajištění, téhož dne s ním byl sepsán protokol a bylo vydáno rozhodnutí, které napadl žalobou u městského soudu.

Pokud stěžovatel namítal, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu, pak podle úředního záznamu ze dne 14. 12. 2011 byly výtržnosti stěžovatele hlášeny Policii ČR telefonicky dne 14. 12. 2011 v 00.25 hodin. Po příjezdu policejní hlídky na ubytovnu byl stěžovatel silně opilý. V 00.50 h ubytovnu opustila jedna z policejních hlídek, zatímco druhá se stěžovatelem vyčkala do 01.20 h, kdy byl konzultován další postup. Opilost stěžovatele se mezitím stupňovala, až se při jednom z vrávoravých pohybů udeřil do hlavy. Lékař se na místo dostavil v 02.05 h a v 02.25 h byl stěžovatel převezen ho nemocnice. Protože nespolupracoval při rentgenovém vyšetření, byl převezen na oddělení neurologie, kde bylo provedeno prvotní vyšetření. Vzhledem k vysoké opilosti a nezjištění žádného zranění byl stěžovatel ve 04.10 h předán záchytné stanici, kde byl hospitalizován. Podle

odhadu lékaře měl být schopen dalších úkonů kolem 14.00 hodin s tím, že Policie ČR bude vyrozuměna, až nebude stěžovatel pod vlivem alkoholu. Z rekapitulace průběhu vyšetření a hospitalizace je zjevné, že stěžovatel přinejmenším od 14. 12. 2011 02.25 hodin, kdy byl převezen do nemocnice, nepožil žádný alkohol a měl tak více než den na vystřízlivění k úkonům provedeným dne 15. 12. 2011. Tuto dobu považuje Nejvyšší správní soud za dostatečnou. Pokud stěžovatel namítá, že nebyl chráněn jeho oprávněný zájem, aby se při prováděných úkonech nacházel v takovém zdravotním stavu, který by mu umožnil vnímat, co se děje, a účinně hájit svá práva, tak neuvádí ani nedokládá, že tomu tak nebylo. Ze spisu nevyplývá, že by byl stěžovatel během hospitalizace či po jejím ukončení dále omezen zraněním, které si přivodil, že by na své zranění upozorňoval či se dovolával dalšího vyšetření. Za takové situace podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo povinností správního orgánu zdokumentovat zdravotní stav stěžovatele před provedením procesních úkonů. Proto tuto stížní námitka vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále stěžovatel poukazoval na nepřítomnost tlumočnice při některých úkonech v průběhu správního řízení. V řízení o správním vyhoštění stěžovatele byla ustanovena tlumočnice D. V., která vyúčtovala tlumočné za provedení úkonů dne 15. 12. 2011 od 16:00 do 19:00 h. Tomu však neodpovídají její podpisy na každé straně oznámení zahájení správního řízení a rozhodnutí o zajištění převzaté stěžovatelem ve 14:00 h a na protokolu o vyjádření účastníka správního řízení převzatého ve 14:45 h. Přesto, že stěžovateli byla ustanovena tlumočnice, ten v odvolání ze dne 22. 12. 2011 proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 15. 12. 2011, č. j. KRPA-84055/ČJ-2011-000022, ke svému vztahu s A. M. uvedl, že *„(j)de o velmi silný vztah, kdy jsem se především kvůli partnerce také naučil český jazyk, který již ovládám na velmi dobré úrovni. Znalost jazyka mi také usnadňuje pobyt na území České republiky.“* Rovněž v žalobě proti rozhodnutí o zajištění ze dne 15. 12. 2011 stěžovatel uvedl, že *„(z)ejména také díky tomuto vztahu je s českým prostředím již plně sžit, bez problémů ovládá český jazyk.“* Přes pochybnosti o přítomnosti tlumočnice v průběhu správního řízení v době před 16:00 h dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k porušení stěžovatelových procesních práv v tomto směru nedošlo, a ani dojít nemohlo, a to vzhledem k jeho znalosti českého jazyka, která je, jak sám uváděl, na velmi dobré úrovni.

Co se týče posouzení zásahu do soukromého života, vycházelo krajské ředitelství z tvrzení stěžovatele ve vyjádření ze dne 15. 12. 2011 a mělo k dispozici také vyjádření ze dne 25. 6. 2011, které předcházelo prvnímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vyjádření dle ze dne 25. 6. 2011 stěžovatel uvedl, že po svém příjezdu do České republiky v květnu 2005 postupně pobýval v Táboře, v Podbořanech, v Račiněvsi a v Praze, kdy mu pomáhali jeho přátelé. Po ukončení platnosti víza neodcestoval, hledal příležitostnou práci a čekal na rozhodnutí soudu o azylu. Byl si přitom vědom toho, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Na otázku, na jaké adrese se zdržuje, odpověděl, že v současnosti nemá v České republice místo pobytu, přespává v různých městech u kamarádů. Na otázku, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně někoho z rodiny, a jaké vazby to jsou, stěžovatel odpověděl, že v České republice nikoho nemá. Negativně odpověděl i na otázku, zda je rodinným příslušníkem občana České republiky nebo občana Evropské unie, zda s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti nebo se o sebe ze zdravotních důvodů neokáže postarat bez osobní péče občana Evropské unie. Stěžovatel nechtěl o svém zajištění informovat žádnou osobu zdržující se na území

České republiky a nebyla mu známa ani žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování. Obdobně odpovídal stěžovatel i ve vyjádření ze dne 15. 12. 2011. Uvedl, že po uložení správního vyhoštění pobýval v Praze, ale přesnou adresu si nepamatuje. Na otázku, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně někoho z rodiny, a jaké vazby to jsou, stěžovatel odpověděl, že tu nemá žádnou rodinu. Negativně odpověděl i na otázku, zda žádá vyrozumět o svém zajištění nějakou osobu, která se nachází na území České republiky a zda je mu známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování. Stěžovatel dále uvedl, že není osobou ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

Se zřetelem k těmto vyjádřením Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovateli byla v průběhu správního řízení odepřena možnost se vyjádřit, navrhovat důkazy tak, aby prokázal, že jeho vycestování brání překážka nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel se ve správním řízení nezmínil o tom, že sdílí společnou domácnost s občankou České republiky. Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k závěru městského soudu o účelovosti takového tvrzení. Pětiletému soužití s občankou České republiky neodpovídají další tvrzení stěžovatele ohledně jeho pobytu na území České republiky, a to zejména uvedení míst, kde pobýval, skutečnosti, že mu pomáhali kamarádi, nebo naopak neuvedení adresy, kde zdržoval. Správnost závěru městského soudu potvrzuje i obsah úředního záznamu ze dne 29. 12. 2011 podle něhož správce ubytovny, kde byl stěžovatel zadržen při policejní kontrole, uvedl, že stěžovatel zde bydlel a poslední dva měsíce neplatil nájemné. Ale i kdyby se tvrzení stěžovatele o tom, že sdílí společnou domácnost se svou družkou, zakládala na pravdě, v průběhu správního řízení tuto skutečnost nezmiňoval, ačkoliv mu k tomu byl poskytnut dostatečný prostor. Není přitom pravdou, že by byl dotazován výhradně na skutečnosti týkající se jeho rodiny v úzkém slova smyslu. Nejvyšší správní soud pokládá za pochybné a nelogické, aby stěžovatel skutečnost podle svých následných tvrzení tak důležitou, jakou je jeho rodinný život s partnerkou, neuvedl k dotazu na důvody znemožňující jeho vycestování, ačkoliv by to mohlo svědčit v jeho prospěch. Pokud zamlčel existenci družky pod subjektivním dojmem možnosti způsobení problémů uvedením jejího jména, nemůže se dožadovat, aby krajský úřad sám existenci takové osoby zjišťoval.

K otázce zachování zásady proporcionality a zásady minimalizace zásahů do osobní svobody při rozhodování o zajištění stěžovatele je třeba posoudit, zda bylo zváženo uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž předpokladem tohoto postupu je zjištění relevantních skutkových okolností. Jak již bylo uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 9 As 130/2011 – 78, www.nssoud.cz, na který stěžovatel poukázal, zpravidla *„bude vhodné zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten se policii hlásit ve smyslu 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, případně zda cizinec sám, nebo jiné osoby předvídané shora citovaným zákonným ustanovením, disponují finančními prostředky ke složení záruky dle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.“*

Zákon o pobytu cizinců rozlišuje tři důvody pro zajištění, a to za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129). Vůči stěžovateli byl aplikován první důvod, když k zajištění jeho osoby došlo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je

policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. b)], a pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. c)]. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že stěžejním důvodem jeho zajištění je obava, že by se stěžovatel skrýval. Jedná se nicméně o stěžejní důvod pro nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí o zajištění musí být zřejmé, proč je zajištění nezbytné a proč správní orgán nezvolil jiný způsob, jak zajistit realizaci správního vyhoštění. Krajské ředitelství svůj závěr o nebezpečí stěžovatelova skrývání odůvodnilo opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců a nebezpečím maření výkonu úředního rozhodnutí. Podle krajského ředitelství stěžovatel neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Byť je takové odůvodnění stručné, lze jej považovat za důvod nemožnosti využít zvláštní opatření. Dosavadní způsob života stěžovatele na území České republiky rozhodně nevytváří předpoklad, že by s orgány policie následně spolupracoval. Taková spolupráce je však základním předpokladem pro řádné fungování zvláštního opatření. Stěžovatel mění místa pobytu, nebyl schopen uvést svoji adresu pobytu ani při policejní kontrole prokázat svoji identitu. Protože za ubytování v ubytovně, kde byl zadržen, neplatil, nelze očekávat jeho další a dlouhodobější pobyt na tomto místě. Součinnost stěžovatele vyžaduje rovněž opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud krajské ředitelství na podkladě zjištěných skutkových okolností dospělo k závěru, že dosavadní jednání stěžovatele neskýtá záruku spolupráce s orgány policie, pak tím současně deklarovalo, že využití těchto prostředků by nebylo v tomto případě účelné. S tím koresponduje i obsah protokolu o výpovědi stěžovatele ve správním řízení. Stěžovatel si opatřoval finanční prostředky na svou obživu vždy v závislosti na momentální situaci. Uvedl, že když pracuje, vydělává peníze na pobyt a na vycestování peníze nemá. Ze zjištěného skutkového stavu vychází i závěr krajského ředitelství, že stěžovatel se dopustil porušení zákona o pobytu cizinců opakovaně. Nejedná se „pouze“ o nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 9. 2011, ale rovněž pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu po ukončení platnosti víza po 23. 2. 2011, což bylo důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 9. 2011. Převzetí rozhodnutí o uložení správního vyhoštění pak nelze samo o sobě považovat za záruku další spolupráce s policejními orgány. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž krajské ředitelství vycházelo, má oporu ve spise, a také že dostatečně posoudilo možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé takřka bezodkladně, nerozhodoval již o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátku JUDr. Radanu Schreiberovou a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) a f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za 2 úkony právní služby po 2.100 Kč (doplnění kasační stížnosti a nahlížení do spisu) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč. Protože zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se výsledná odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 960 Kč. Celkem tedy odměna činí 5.760 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu